

Una casa que ja no treballa

/ Carlos Francesc

Falten els més importants

Mentre els processos segueixen

Proxenetisme, violació, segrest, agressions i salvatgisme, són només alguns dels delictes de l'extensa xarxa de prostitució per la qual ja han estat processats més de vint-i-cinc individus, fatxendes, clients i bagasses. La investigació enceta un nou curs, ara que s'han obert quatre processos contra Santiago González, ex-tinent d'alcalde socialista, exportaveu, ex-membre de dues comissions municipals; Julián Rosell; Enrique Aguilera i José Manuel Núñez, tots processats anteriorment per corrupció de menors, els quals, ara, ho són per tinença i consum de drogues. Al seu costat, quatre nous proxenetes i un altre client, Julio Pascual Ba-

Joan POMARES

dell, assegurador, esperen el destí penal.

L'advocat Hernández Garcés, estranya peça en aquest entrellat i acusat d'encobriment, ha dit que en falten «d'altres de molt importants», ja que «els que hi ha a la presó són els de menys categoria en aquest negoci». Encara en falten, doncs, noms. Continuen, segons sembla, sense ser trobats els peixos grossos. Impecables cavallers i encartonades dames que, si es coneixen, podran produir «un gran escàndol a València», segons esbrinà aquest setmanari de fonts de tot crèdit.

Carlos, Vicente, el presentador i un ex-legionari

Però encara falten més personatges. Lligar molts caps solts d'aquest cabdell que continua redolant. Hi

falten els quadres mitjans i el comitè executiu. Així, continua sense aparèixer, encara, Vicente Tortosa, falsificador dels documents d'identitat de les menors. No se sap res de l'obscur individu que presentava els encantadors favors de les xiques a la demanda, i continua sent un misteri el parador del Gran Home, el senyor important que connectava la xarxa a Madrid, un tal Carlos, un mercader de menors que intercanviava els seus «productes» amb el *capo* Arturo.

«Es mouen molts diners per parar açò», ha arribat a comentar el jutge De Tomàs. Les dues agendes trobades continuen esperant que se n'escote la llista, el llarg capítol de noms, telèfons i adreces.

Mentrestant, les dones de Burjassot, amb tot el

poble al fons, porten avant una important recollida de firmes. 1.200 n'havien estat arreplegades en dia i mig, amb la intenció de dur-les davant el jutge que segueix les diligències, per encetar així l'acusació pública. Reclamen que aquests individus siguin declarats persones «non grates» i, una gran majoria, que l'alcalde, López Domingo, ho deixe, que se'n vaja. Ahora que Santiago González, des de la presó, continua dient que «de dimitir, res».

Algú ha contat que el cap de la policia municipal de Burjassot, assenyalat repetidament com «l'home de la pistola», per amenaçar amb ella un grup d'informadors, havia arribat a expressar públicament que no entenia «per què tant de rebombori. Quan jo era legionari, m'acostava a... moretes de dotze anys, i no ha passat res». Així.

I és que «destrossar una vida per açò no és just», pensa l'ex-tinent d'alcalde en el seu retir. Amb tota la cara. I els seus amiguets, com prestant-li suport, no diuen més que són «espanyols normals», que feien «allò que qualsevol altre ha pogut fer tota la vida». Que són «ciutadans respectables». Però el gran ciutadà, el «Ciutadà Kane» d'aquest drama, segueix lliure.

Cosa que no importa, perquè un client despistat, bru i baixet, excitat, no parava de trucar a la casa de Juana, una casa de cites, amb cristallets de colors que, segons un veí, «ha estat funcionant durant anys». Una presó de menors a només 50 metres del consistori. L'home no havia advertit que la tovallo-la blanca, el reclam i l'avis d'una joventut per temps, amb taxímetre. no era estesa al balcó.